

Sygn. akt III CSK 223/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Fundacji A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o zapłatę oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lipca 2015 r.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność. Według skarżącej, Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepisy postępowania, nie rozpoznał wszystkich zarzutów i tym samym dokonał nieprawidłowej kontroli instancyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oczywista zasadność skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność ewidentna, niewątpliwa, oczywista na „pierwszy rzut oka” dla każdego, nawet niedoświadczonego prawnika. Skarga nie cechuje się taką oczywistością w sprawie, także w zakresie zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego. Została zresztą wymierzona przeciwko ustaleniom Sądu *meriti*, które są w postępowaniu kasacyjnym nienaruszalne. W związku z tym nie można stawiać konkretnego zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego przez jego niezastosowanie opartego na tezie, „iż w przypadku dokonania prawidłowych ustaleń stanu faktycznego powinny one znaleźć zastosowanie”.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).